

KNOCK-OUT

KOMT JOUW SCÈNE IN MIJN NIEUWE THRILLER?

Ik ben alweer druk bezig met het schrijven van mijn nieuwe boek, en ik vind het erg leuk als jij me daarbij helpt! Hieronder vind je een stukje uit dit verhaal. Schrijf jij het af?

‘Julie denken alleen aan jezelf, stelletje egoïsten.’ Ik kijk woest naar mijn moeders vriend. Hij slaat zijn arm om haar heen. Haal die domme lach van je gezicht, wil ik zeggen. Ik stuif de huiskamer uit. Weg hier, voordat ik flip.

‘Puck!’ roept mama nog.

Met een knal slaat de voordeur achter me dicht. Trillend steek ik de straat over. Ik doe mijn oortjes in, zet muziek aan en begin te lopen. Het schemert. Ik sla het park in, en loop wat rustiger. Zonder doel, de ene voet voor de andere.

Ineens valt het me op hoe stil en donker het hier is. Ik kijk om me heen, maar ik herken het hier niet. En dan beseft ik dat ik de weg kwijt ben.

Net als ik me wil omdraaien, hoor ik geritsel achter me. Mijn hartslag schiet omhoog. Voetstappen vlakbij. Een zware ademhaling. In een reflex begin ik sneller te lopen. De voetstappen versnellen mee.

Jouw inzending moet spannend beschreven zijn. Op mijn website vind je tips om spannend te schrijven.

Stuur je inzending van maximaal 500 woorden uiterlijk 1 juni 2018 aan promotie@uitgeverijdefontein.nl. De beste scène krijgt een plekje in mijn nieuwe boek! Succes!

Groetjes, Cis

CIS MEIJER

KNOCK-OUT

 UITGEVERIJ
De Fontein |
JEUGD

Salima el Hadri won de Betragt!-schrijfwedstrijd. Benieuwd naar haar inzending? Blader dan snel door naar pagina 169.

www.politienietbetreden.nl

© 2018 Cis Meijer

Voor deze uitgave:

© 2018 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding: Wil Immink Design/iStock

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Grafische verzorging: Zeno

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4349 6 (e-book 978 90 261 4350 2)

NUR 284, 285

Daar ligt ze. Haar ogen gesloten, haar mond geopend.

Doodstil. Als een lappenpop.

In mijn hoofd gonzen hun stemmen. Het gejoel, mijn gejoel. Wankel op mijn benen zet ik het op een rennen. Weg van deze onheilsplek.

Van alles wil ik schreeuwen. Keihard janken. Maar mijn keel zit dicht. Ik ren over de kade. Mijn natte haren slaan tegen mijn wangen. De vislucht van het water dringt mijn neus in.

Zodra ik bij mijn fiets ben pak ik mijn telefoon. Met trillende vingers haal ik het filmpje offline. Ik race naar huis.

Het lukt me niet om ons laatste moment uit mijn hoofd te zetten. De radeloze blik in haar ogen. Haar uitgestoken hand.

Voor mijn huis kom ik tot stilstand. Rustig nou, rustig nou, rustig... Gewoon ademhalen.

Ineens, zonder dat ik erbij nadenk, haal ik uit. Mijn vuist knalt tegen de muur. Mijn knokkels branden. De scherpe pijn brengt me terug naar hier. Snel naar binnen!

Door mijn tranen zie ik de deur wazig. De sleutel krast langs het slot. Nog een keer proberen, zonder te trillen. Als hij in het slot zit, aarzel ik. Stel dat ik het toch vertel? Dan ben ik een verrader.

Dat nooit! We hebben gezworen om het stil te houden. Masker opzetten en niet meer terugkijken. Niks loslaten. Zoals ze zeiden: mond dicht, we waren er niet bij. Simpel.

En als ze vragen waar ik was? Dan was ik ergens anders aan het zwemmen. Maar er was niemand, we zijn niet gezien. En als ze doorvragen... Ik heb niks gezien. Helemaal niks. Kwestie van volhouden. Dat is het beste. Voor mezelf en voor iedereen.

Voordat ik de sleutel omdraai zwaait de deur open. Mijn hart dreunt in mijn borst.

Verraste blik. 'Hé, gaat het?'

Ik knik. Schichtig wurm ik me de gang in, ren de trap op. Klem mijn kiezen op elkaar en druk mijn tranen weg.

‘Ze zijn mooi, maar ze maken elkaar af.’ Evi kijkt me bloedserieus aan.

‘Maak je een grapje?’ vraag ik en ik bestudeer de gele vis met zwarte strepen.

Ze schudt haar hoofd. ‘Vooral nieuwkomers en zwakkeren moeten ze hebben. Ik zag ze net al achter die daar aan gaan.’

‘Is hij ziek of zo?’ Ik verplaats mijn blik van de vis naar mijn telefoon. Mijn volgende les begint over vijf minuten.

‘Nee, ik denk niet dat hij ziek is. Het is bizar hoe deze vissen zich kunnen gedragen.’ Haar vinger volgt de schokkerige bewegingen van de achtervolgde vis. ‘Let op, daar komt die agressieve al.’

Vijf bij elkaar zwemmende vissen wijken uiteen. De grootste voorop, hij slaat zijn platte lijf tegen de

zwartstreep. Eerst denk ik nog dat mijn hersenen zelf een verhaal verzinnen bij wat ik zie. Het is alsof ze vechten, een groep tegen een enkele vis.

‘Heftig, hè?’ Evi wendt haar gezicht af van het aquarium en zwaait naar iemand achter me. Ik kijk om. Haar broer Daan, patser Boris en hun vriendengroepje uit de vijfde komen de hal in lopen. Als Daan zijn arm om Evi’s schouder slaat, zie ik hoeveel ze op elkaar en op Mirthe lijken. Lichtblonde haren, helblauwe ogen. Eigenlijk wil ik aan Evi vragen hoe het nu met ze gaat, een paar maanden na Mirthes dood. Maar dat kan ik zelf ook wel bedenken. Evi’s huid zit onder de schrale plekken. Ze kropt haar verdriet op. Verschrikkelijk als je zus zelfmoord pleegt...

Boris stoot Daan aan en loopt dan verder, zonder me gedag te zeggen. De andere jongens gaan achter hem aan. Wat mijn zusje toch in Boris ziet... of zag. Oké, je verdrinkt bijna in zijn mooie ogen, maar hij is zo vol van zichzelf.

‘Ik moet opschieten,’ zegt Daan tegen Evi. ‘Mijn les begint bijna.’

‘Alsof jij het erg vindt om te laat te komen.’ Evi lacht. ‘Of hebben jullie scheikunde?’

Hij knikt en gaat achter zijn vrienden aan.

‘Wacht even, hoe heten deze vissen ook alweer?’ roept ze naar Daan.

‘Cichliden,’ roept hij terug. ‘Monstertjes zijn het.’

Ik grijns om zijn opmerking.

Evi wijst weer naar het aquarium. 'Kijk, hoe ze hem opjagen.'

'Wat zielig,' zeg ik. 'Kunnen we niet ingrijpen?'

'Nee. Je lost het alleen op door ze in aparte aquaria te zetten. We hebben ze thuis ook. Omdat ze elkaar zo treiterden heeft Daan er een paar tussenuit gehaald.'

Ongelovig staar ik naar de mooie vis. De grote slaat tegen zijn lijf alsof het een bokszak is. Schubben dwarrelen door het water. Ik heb de neiging mijn hand in de bak te steken... Het is al te laat. Waar zijn oog zat zie ik een blubberige massa.

Iemand trekt aan mijn arm. 'Hè hè, daar ben je. Kom je?' Het is Anna.

'Kijk dan, hoe wreed,' zeg ik tegen haar. Ik wijs naar de oorlog in het aquarium.

Anna rommelt aan haar knot en rolt ongeïnteresseerd met haar ogen. Ik wil nog iets tegen Evi zeggen, maar Anna sleurt me al mee.

'Zie je later!' roep ik.

'Zie je later,' aapt Anna me kinderachtig na. Ze hijst haar panterrugzak op en houdt haar roodgelakte nagels voor me uit. 'Nieuwste kleur, mijn moeder heeft net weer een lading make-up binnen. Mooi of mooi?'

Ik duw haar hand omlaag. 'Doe niet zo flauw tegen Evi.'

'Sorry, maar ze is zo... anders dan wij. Tegen mij is ze niet zo aardig als tegen jou, hoor. En ik word altijd zenuwachtig van haar eczeem.'

‘Alsof zij daar iets aan kan doen. Jeuk is niet te harden. Moet ik een potje jeukpoeder over je uitstrooien?’

‘Sadist,’ zegt Anna lachend. ‘Zo bedoel ik het niet. Sinds Mirthes dood gedraagt ze zich gewoon heel raar.’

‘Raar?’ vraag ik verbaasd.

‘Ja, Jantje lacht, Jantje huilt. Beetje kierewiet.’

Even sta ik stil. ‘Jij weet niet hoe het is om iemand te verliezen.’

Anna brengt haar hand voor haar mond. ‘Het spijt me, Fay! Ik dacht er niet aan. Echt, ik...’

‘Laat maar,’ zeg ik, terwijl ik verder loop.

Ze steekt haar arm door die van mij. ‘Je hebt het er niet zo vaak over,’ zegt ze. ‘Denk je veel aan je vader?’

‘Ik vergeet weleens een paar dagen aan hem te denken. En dan voel ik me schuldig als ik dat beseft.’

‘Jij moet je eens niet zo snel schuldig voelen,’ zegt ze.

‘Dat gaat vanzelf.’ Ik denk aan Evi en Daan. Zouden zij zich weleens schuldig naar Mirthe voelen? Is het bij hen thuis ook alsof er een stuk uit een puzzel ontbreekt, zoals bij ons? ‘Ik vind het niet zo vreemd als Evi zich soms raar gedraagt,’ zeg ik.

‘Ik kan het niet uitstaan hoe ze me soms nastaat.’ Anna steekt demonstratief haar kin naar voren en kijkt als een paranoïde gestoorde.

‘Nee, jij bent schattig,’ zeg ik, terwijl we het lokaal in lopen.

Aan het eind van de middag zie ik Ginger op het schoolplein. Ze leunt tegen de muur en belt. Heftige gebaren. Als ik vlak bij haar ben hoor ik haar praten. Ik voel me opgelaten, maar onopvallend weglopen kan al niet meer.

‘Ik zei alleen maar dat ik er niet meer tegen kan,’ zegt ze tegen de beller. ‘Meer niet. ... Ja, ik heb het nog. ... Daarom. ... Voor als ik het nodig heb.’

Gedoe met haar vriendinnen? Ze draait zich om en kijkt me met schrikogen aan. ‘Ik moet ophangen.’ Ze bergt haar telefoon op, knikt naar me en loopt weg.

Ik probeer haar in te halen, ze blijft me voor. ‘Hoe ben je?’

‘Lopend.’

‘Heb je je fiets nog niet laten maken?’

‘Jawel,’ bromt ze. ‘Ik had gisteren geen zin om hem te halen. Het is een pokkeneind lopen.’

‘Had het maar gezegd, dan had ik –’

‘Laat me met rust.’ Ze kijkt niet achterom.

‘Wat is er met je?’ vraag ik.

Ze versnelt haar pas.

‘Oké, laat me raden.’ Ik maak tempo, tot ik vlak naast haar loop. ‘Is het uit met Boris?’

Ze zucht.

‘Vanavond na de training samen een filmpje kijken?’ vraag ik.

Nors blijft ze voor zich uit kijken.

‘Zullen we weer een keer naar Feyenoord?’

‘Nee,’ zegt ze. ‘Dat is geweest. Papa is er niet meer.’
‘Ik weet dat het moeilijk voor je is. Maar we kunnen het toch een keer proberen, met zijn tweeën?’

‘Nee.’

‘Liever iets leuks met mama en Daisy erbij? Gewoon iets... iets wat we vroeger ook met elkaar deden.’ Ik denk na. ‘Wat dacht je van varen?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Nee,’ zegt ze dan. Uit haar jaszak pakt ze een plastic pakje. Ze opent het, haalt er een roze koek uit.

‘Gin, dat is nummer zoveel vandaag. Je krijgt een suikerdip van hier tot Tokio.’

Geen antwoord.

‘Ik bedoel het goed, hoor.’ Laatste poging. Vlak voor ze wegloopt geef ik een kus op haar wang. ‘Dag, schatje,’ plaag ik haar. ‘Tot zo.’

Ze draait zich om, steekt haar middelvinger omhoog. En hoewel ik mijn tong uitsteek voel ik achter mijn ogen tranen branden. Zoals ze naar me kijkt. Dwars door me heen. Alsof we vreemden voor elkaar zijn.

Ik mis haar lach en de twinkeling in haar ogen. De laatste tijd is ze een schim van wie ze was. Wat is er met mijn sterke, gekke, stoere zusje?

Ik slik, blijf naar haar kijken. Een ijskoud voorgevoel overvalt me.